

ΓΛΥΚΑ ΓΚΙΚΑ

ΨΟΥΡΑ

ΒΑΤΟΜΟΥΡΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ — ΕΞΩΦΥΛΛΟ & ΑΦΙΕΡΩΣΗ

ΕΞΩΦΥΛΛΟ (Σελ. 1)

ΓΛΥΚΑ ΓΚΙΚΑ

ΑΓΟΥΡΑ ΒΑΤΟΜΟΥΡΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΤΙΤΛΟΣ & ΑΦΙΕΡΩΣΗ (Σελ. 5)

ΑΓΟΥΡΑ ΒΑΤΟΜΟΥΡΑ

Αυτή την ποιητική συλλογή

την αφιερώνω στον

Άγιο Γέροντα π. Νεκτάριο Βιτάλη

και αγαπημένο μου “παππού”

καθώς και

στον πολυαγαπημένο μου σύζυγο

Κωνσταντίνο Γκίκα

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ (Σελ. 6)

© COPYRIGHT: ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΓΛΥΚΑ ΓΚΙΚΑ

ΛΙΑΚΑΤΑ 7, ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ - ΤΚ 30200

ΤΗΛ.: 263 10 23761, 263 10 41392

ΠΡΟΛΟΓΟΣ (Σελ. 9)

(Ελένη Χατζηανδρέου, Δημοσιογράφος - Λογοτέχνης)

Ο Ποιητής αποκαλύπτει το μύχιον εαυτόν του, περισσότερο ίσως από κάθε άλλο δημιουργό.

Είτε συμπορεύεται κανείς με τις συγκεκριμένες συγκινήσεις του, είτε όχι, βρίσκεται μπροστά στην αποκάλυψη των εγκάτων.

Αυτή δε η αποκάλυψη είναι διαφανέστερη, και αγγίζει μάλιστα κάθε ιερό, που ευαισθητοποιεί τον χειριστή της ποιητικής τέχνης, κεντρίζοντας την συλλογιστική περισκέψη και πλαισιώνοντας μαζί της, τον χαριτωμένο και χαριτόβρυτο ποιητικό λόγο.

Η Νεοελληνική Λογοτεχνική Ακαδημαϊκή Κοινωνία, συμπεριλαμβάνει στους κόλπους της την γνωστή διανοούμενη Μεσολογγίτισσα κ. Γλύκα Γκίκα, η οποία πραγματοποίησε τη Νικηφόρο έξοδο της, στον κόσμο των Γραμμάτων, με την έκδοση των δύο βιβλίων της «ΤΟ ΑΝΤΙΤΙΜΟ» πεζογραφική μελέτη της και «ΗΧΟΙ και ΧΡΩΜΑΤΑ της Ψυχής μου» Ποιητική Συλλογή.

Με το ανά χείρας καλαίσθητο βιβλίο της «ΑΓΟΥΡΑ ΒΑΤΟΜΟΥΡΑ» η κ. Γλύκα Γκίκα, μας καταθέτει την τρίτη κατά σειρά Λογοτεχνική της εργασία, που αποτελεί καρπό έμπνευσης της πάντα ανήσυχης και χαρισματικής Λογοτεχνίδος. Άνθρωπος Ευγενικός και λίαν πρόσχαρος, μετρίοφρων και ηθικός, ενθουσιώδης και παραγωγικός αλλά και με επίγνωση της ευθύνης απέναντι στην Ποιητική και Πεζογραφική Τέχνη της μας προσφέρει και την παρούσα ποιητική της Συλλογή «ΑΓΟΥΡΑ ΒΑΤΟΜΟΥΡΑ».

Έχοντας δε την έμφυτη δύναμη της δημιουργίας, με την δική της σύλληψη των γεγονότων, με την δική της μάλιστα, Λογοτεχνική Ποιητική επεξεργασία των καθημερινών εικόνων του ποιητικού της ύφους, ασφαλώς και κατακτά την αναγνώριση και υποστήριξη του ευρύτερου αναγνωστικού της κοινού. Ακολουθώντας τους βασικούς κανόνες της γλωσσικής επικοινωνίας, επέτυχε να αποδώσει με ακρίβεια τις συνθέσεις και παραστάσεις με ένα ξεχωριστό τρόπο.

Τα ποιήματα της στο νέο της βιβλίο «ΑΓΟΥΡΑ ΒΑΤΟΜΟΥΡΑ» είναι αρκετά προσεγμένα και καλοδουλεμένα, με την δύναμη της πέννας της, όπου και καταδεικνύουν την καθαρή Λυρική Ποιότητα. Έκφραση γεμάτη χάρη και ωριμότητα αλλά και ψυχική Δεξιολογική Ευαισθησία. Η Ποιήτρια και Πεζογράφος κ. Γλύκα Γκίκα, μας μεταφέρει βιώματα και

μνήμες μετουσιωμένες στο χρόνο, αιχμαλωτίζοντας στην κάθε ψυχή τους το φως, με τις δικές της κρυφές δυνάμεις, στο ύψος των φωτεινών πνευμάτων της ζωής της. Η ποιήτρια και πεζογράφος κ. Γλύκα Γκίκα, ακολουθώντας την Ευαγγελική ρήσιν «Πάντα δυνατά τω πιστεύοντι» μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα, εξέδωσε και τα τρία βιβλία της και όπως είμαι σε θέση να γνωρίζω έχει ανέκδοτη εργασία, δώδεκα νέων Ποιητικών και Πεζογραφικών Έργων της, τα οποία και θα μας παρουσιάσει σύντομα, δείχνοντας έτσι την Πνευματική της συνεχόμενη παραγωγή, προσφέροντάς τα με σεβασμό και αβρότητα για την ανθρώπινη ψυχή, μέσα από την θέρμη της καρδιάς, με παράλληλες και ισοδύναμες πνευματικές φλόγες, εκφραστικές ικανότητες, λειτουργικές αναζητήσεις και ερευνητικούς οραματισμούς.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1. ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ (Σελ. 11)

Ύστερα νύχτωσε.

Δυο δάκρυα

της μοναξιάς το πρόσωπο

σκαλίσανε.

Δυο χείλια ρώτησαν

το όνομα της ύπαρξης.

2. ANTIO (Σελ. 12)

(Στον Δημήτρη, τον Μάριο και την Βάσια)

Άγουρο βατόμουρο

στα χείλη το αντίο,

απρόσμενο στα μάτια το σκιάφως

πρόδωσε αναίτια

— αυτό που γέννησε —

το φως,

δάκρυα στα τσίνορα.

Τα χέρια

ένοχα

χωρίζουν

για το χθες.

Το παρόν

μετέωρο

τα σημάδια του μετρά.

Το φεγγάρι

προσπερνά

βιαστικό

και το ερώτημα

απομένει αναπάντητο.

3. Η ΠΟΙΗΣΗ (Σελ. 13)

Κάθομαι ώρα πολλή

μπροστά σε μια λευκή σελίδα.

Ανιχνεύοντας τη σιωπή της,

η λευκότης της βουλιάζει στα μάτια μου

συμπαράσύροντας τις προθέσεις,

για κάποιες λέξεις.

Είναι δύσκολο, το ξέρω,

δυο λέξεις να στοιχίσω,

να τις δέσω σφιχτά, πολύ σφιχτά,

έτσι, που μέσα από την διακοπτόμενη

ανάσα τους, να πηδήσει ένας στίχος

πάνω στη λευκή σελίδα

και να σπάσει τη σιωπή.

4. ΕΚΠΟΙΗΣΗ (Σελ. 14)

Στης τεφρωμένης συνείδησης

την αγορά,

πολλές ταμπέλες κρεμάσανε:

((Εδώ πωλούνται φθηνά, αξίες μεταχειρισμένες)).

Λίγο πιο κει, στου ματιού μου τη γωνιά,

εκποιείται η ιστορία.

Κι ανάμεσά τους, οι μεγάλες εκπτώσεις

για πάσης φύσεως εμπορεύματα:

((Τα σκιρτήματα της νιότης)),

((του γέρου η σοφία)),

((η εμπειρία της ωριμότητας))...

Σ' ένα καλάθι όλα.

Διαλέχτε και πάρτε. Είναι ευκαιρία.

5. ΗΤΑΝ ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ (Σελ. 15)

Παράξενο.

Ακόμα τον θυμάμαι.

Αγαπηθήκαμε πολύ.

Ήτανε περαστικός, διάττοντας αστέρας,

λαθραίος μετανάστης, απροσδιόριστος

μέσα στο φως του δειλινού

και της αυγής.

Διηρημένος στον τόπο και το χρόνο.

Μια ψευδαίσθηση που άγγιξε

εντελώς τυχαία τις χορδές του πεπρωμένου,

τραγουδώντας μελωδικά τον έρωτα.

Κι ύστερα έκλαψα. Έμεινα μόνη.

6. Ο ΓΕΡΟ- ΠΛΑΤΑΝΟΣ (Σελ. 16)

Ο Υάκινθος

αναδίπλωνε τις αισθήσεις του

να γευτεί το εφήμερο

στου γέρο- πλάτανου τις παρυφές,

που τον κοιτούσε λυπημένα.

Ο Υάκινθος

ήτανε γι' αυτόν,

μονάχα ένας ψίθυρος,

στην ελεγεία της ζωής του.

7. Ο ΦΟΝΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ (Σελ. 17)

Φορέσαμε τη νοσταλγία

και σε πάρτυ γενεθλίων

πήγαμε.

Γιόρταζε το αμετάκλητον.

Στην τούρτα της προσωρινότητας,

ένα κερί, στη φλόγα του έκαιγε

το δεδομένο

και μεις με την ελπίδα σ' ένα ποτήρι

διαπραγματευόμασταν το αναπόφευκτο,

σκοτώνοντας την παρούσα στιγμή

μ' ένα νι.

8. ΠΕΣ ΜΟΥ ΠΟΙΟΣ; (Σελ. 18–19)

Μες την ανάσα

του εσπερινού,

πάνω στα φύλλα

τ' άψυχα

των κοιμισμένων δέντρων,

νοσταλγία χλόησε

η ψυχή μου.

Δάκρυσε μνήμες το μυαλό,

πατώντας τη γη

που μ' ανάθρεψε

κι αγαπημένα πρόσωπα

στον κόρφο της

σφιχτά κρατεί.

Απ' της ζωής τα πέλματα

όνειρα σβησμένα

κι αισθήματα, μια φούχτα

προδομένα.

Της νιότης γιασεμιά

προβάλλουν μπρος μου

και πόθοι ξεφτισμένοι.

Πώς περάσανε τα χρόνια,

πώς χάθηκε η νιότη;

Μες την ανάσα του εσπερινού,

στο φως που λιγοστεύει,

άλλο δεν έχω στο μυαλό:

((Ποιος την αιωνιότητα

εξαγόρασε;))

((Ποιος εμπόδισε το θάνατο

που ενεδρεύει ;))

9. ΤΟΤΕ ΘΑ 'ΡΘΩ (Σελ. 20)

(Αφιερωμένο στην κυρία Ελένη Χατζηανδρέου)

Έφυγες.

Δεν θέλω να ξέρω για πού

έτσι, για να φοράω της ψευδαίσθησης

τη στολή

στην ακαθόριστη ζωή μου.

Την παρουσία σου θα γεύομαι

στο άρωμα του κορμιού μου,

των χειλιών σου τ' αποτυπώματα

πάνω στην ανάσα μου.

Δεν θέλω να ξέρω που πας

έτσι, για να σκέφτομαι

την άφιξή σου μέρα Λαμπρή,

που θα γκρεμίσει της προσωρινότητας

τα τείχη

και τ' αναπάντεχο θα εκμηδενίσει.

Χέρι- χέρι με το χρόνο

στης νοσταλγίας θα βαδίζω

τη σκιά,

στα όνειρα της ματαιότητας,

ώσπου να ρθεί το σούρουπο.

Και τότε θάρθω.

10. ΑΝ ΗΤΑΝ ΧΘΕΣ ΤΟ ΑΥΡΙΟ (Σελ. 21)

Το φως των κεριών,

στη σιωπή των ματιών,

τα πέτρινα πρόσωπα σκιάζει.

Αγωνία και κλάμα,

κραυγή και ιδρώτας,

πετροβολούν τους νεκρούς.

Γογγύζει στα βράχια ο άνεμος

και διψάει το στόμα της πηγής.

Άγκυρα μεσοπέλαγα

-χωρίς αντήχηση- το παράπονο.

Ανωνυμία θανάτου το πέρασμα

και δάκρυα στεγνά κάτω απ' τα πόδια.

Κροταλίζουν τα οστά στη ρυτιδωμένη γη,

φουσκώνει στη θάλασσα ο απόηχος.

...Αντάρα σηκώνει ο ουρανός,

θολώνει το φεγγάρι,

οι νύμφες φεύγουν μακριά

κι ανάβει ο βράχος τη φωτιά

το κορμί του να ζεστάνει.

Αν είχε νερό η πηγή,

βάλσαμο τ' όνειρο που ξεψυχά,

πισωγύρισμα ο καιρός,

ο άπατρις πατρίδα,

αν είχε φωνή η σιωπή.

Αν ήταν χθες, το αύριο.

Η πηγή θα ξεδιψούσε.

11. Ο ΠΟΤΑΜΟΣ (Σελ. 22)

Περπατώντας στις όχθες

της ροής σου το παράπονο

άκουσα,

τη σιωπή των χειλιών σου

ερμήνευσα

και καθρέφτισα στα μάτια σου

τη μορφή μου.

Στα χνάρια του ίσκιου μου

βάδισα

κι αναρωτιόμουν το τέλος

και την αρχή σου.

Αν ήξερα που ήταν η πηγή σου,

θα 'ρχόμουν να πω το αθάνατο

νερό.

Το τέλος σου αν γνώριζα

θ' απόθετα εκεί την ύπαρξη μου.

12. ΤΟ ΛΑΘΟΣ (Σελ. 23)

Ό,τι ήμουν ένα λάθος

στην καριέρα του αλάθητου,

κατάπτυστο. Δεκτό.

Το ότι στην αιχμή του απόλυτου

σπαρταρούσε το κορμί μου,

δεκτό και καθόλου απαράδεκτο.

Αν και του αλάθητου

-ένα άλφα ακολουθούσε-

η αλαζονεία, ήταν αποδεκτό

και καθόλου μεμπτό.

Τί λυπηρό, το απόλυτο

να παίζει με το σχετικό

στης ζωής τη συμπαιγνία!

Και γω ένα λάθος μόνο,

ουδόλως ανεκτό.

Τί λυπηρό!

13. ΑΝΩΦΕΛΟ (Σελ. 24)

(Αφιερωμένο στον κο Λεωνίδα Μωραΐτη)

Τι συμβαίνει και στ' αστέρια

τα φώτα χαμηλώσανε;

Τα πρόσωπα γιατί είναι βουβά

και στο μάρμαρο τα δάκρυα γλιστράνε;

Ποιος δυνάμωσε τη σιωπή

και όλοι τη φοβούνται;

Αρνιέται η απάντηση να μιλήσει

και στη ματιά μου ακροβατεί:

Ποιος στην ωριμότητα σιμά

έσπρωξε το Τέλος;

Ο δρόμος είναι μακρύς,

τ' άστρα τρεμοπαίζουνε

και το φινάλε μιας Αρχής

να βιαστώ μου γνέφει.

Κι εγώ, αρπάχτηκα

από μια καθυστέρηση,

για να μεταποιήσω σε Αρχή

την ωριμότητα.

Ανώφελο!

Με πρόδωσε το Τέλος στην Αρχή.

Τ' αστέρια σβήσανε.

Αντίο.

14. Η ΑΓΝΩΣΤΗ (Σελ. 25)

Έρθες σαν κλέφτρα απρόσκλητη

και τη σιωπή μου διέρρηξες.

Έντρομο το αμετάβλητο

την πολύτιμη μοναξιά μου

φυγάδεψε.

Τώρα τί θ' απογίνω χωρίς μοναξιά;

Ήταν συγκεκριμένη σχεδόν,

για να μην πω ολότελα

χειροποιαστή ανάγκη, πολύ φιλική,

παλιά σχέση δοκιμασμένη,

μέχρι την άφιξή σου.

Ποια αλλαγή προφασίζεσαι.

Ότι είσαι;

Ποτέ μου δεν σε γνώρισα.

Δεν μου συστήθηκες ποτέ.

Τέλος;

Αρχή;

Δεν άκουσα ποτέ γι' αυτά.

Θέλω την πεπρωμένη μου μοναξιά.

Φεύγεις.

Ένα κεφάλι πιο κοντός από το υπάρχεις,

κρυμμένος στη ματιά της αμφισβήτησης.

Ταλαντεύομαι στην απόδραση του είμαι

κι αρπάζω μια μισολιπόθυμη απώλεια.

Καθόλου ανεύθυνη,

σχεδόν συνυπεύθυνη,

κατέβηκα σε μια ανάμνηση

να βρω το ανεξήγητο,

που καθώς - με προσωπείο- ήταν,

καθόλου αναγνωρίσιμο.

Άφησα το ανώφελο εκεί

και μαζί μου πήρα την παραδοχή.

16. ΒΑΡΕΙΕΣ ΑΛΛΑΓΕΣ (Σελ. 27)

Κάνω στην άκρη

να περάσουν οι εκκρεμότητες

και σπρώχνω το ατελέσφορο

να χωρέσει η διαπραγμάτευση.

Με το αποτέλεσμα συσκέπτομαι.

Με παραπέμπει στο αρχείο.

Αρχή χωρίς τέλος

κι ανάμεσα τους - υδροκέφαλη-

η αταξία.

Αν ήταν ακέφαλη η αταξία

θα τη φωνάζανε τάξη.

Τότε το ατελέσφορο θ' αυτοκτονούσε

χωρίς στέρηση και οι εκκρεμότητες

Από το κέντρο βάρους τους θα κρέμονταν.

Βαρειές αλλαγές για μια σελίδα,

δεν τις σηκώνει.

Καλύτερα να μείνω στην αρχή.

17. ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ (Σελ. 28–29)

Πόσοι και πόσοι δε φύγανε!

Και γω κάθομαι, κάθομαι

για να μαζεύω τις βροχές

και ν' αμολάω ήλιους.

Κάθομαι πάνω στην ακινησία μου

και προσπαθώ να προσεταιρισθώ,

το αδιόρατο, που στέκεται σε

περίοπτη θέση απέναντί μου

κι ανάμεσά μας η συνέπεια, μια ανάσα.

Ποτέ πριν δεν το λογάριαζα

στα συν και τα πλην μου,

Άθροιζα- αφαιρούσα πάντα

χωρίς τη παρουσία του.

Είναι αυτό το ερμαφρόδιτο

χαμόγελο του, σαν σε κορνίζα.

Ας κάνω πρώτη την αρχή

μήπως και βγάλω άκρη.

Γεγονός είναι, ανησυχώ πολύ

γι' αυτούς που φύγανε.

Πού πήγανε δεν ξέρω.

Στην ακινησία μου πάνω κάθομαι.

Έτσι μούρχεται να την πετάξω.

Ποτέ δεν ήταν φίλη μου

και τώρα δεν την ξεκολλάω.

Ρωτώ την αιώνια συνέπεια για

την παραμάννα μου την εντελέχεια

πού πήγε η ευρωστία,

πού - τ' όνειρα παιδιά μου- κρυφτήκανε;

Κι αυτή μου δείχνει το αδιόρατο.

Μεγάλος γύρω του συνωστισμός.

Από κει πήγανε όλοι.

Θεέ μου κι εγώ κάθομαι, κάθομαι

πάνω στην ακινησία μου

για να μαζεύω τις βροχές

και ν' αμολάω ήλιους;

Ας πάω μαζί και γω με τους πολλούς.

18. ΟΙ ΑΝΤΙΔΙΚΟΙ (Σελ. 30)

Δικαστές, οι αστάθμητοι παράγοντες

την ετυμηγορία ετοιμάζουν.

Οι συγκυρίες- ένορκοι- μελετούν

τα στοιχεία.

Όλοι συγκεχυμένα λόγια,

πολυφωνικές ασάφειες

για διαρρηγμένα αισθήματα.

Αδίκημα, η υπόσχεση

και κατηγορούμενη η προσωρινότητα,

την απόφαση αναμένει.

Αθώα ή ένοχη;

Το βούλευμα απαλλακτικόν,

λόγω αμφιβολιών.

Το θύμα, ένας νέος έρωτας.

19. ΣΤΑΥΡΩΣΑΝ ΤΟ ΟΡΑΜΑ (Σελ. 31)

Κυρτοί οι ώμοι συντροφεύουν

το παράπονο.

Τα γόνατα σκάβουν τη γη

να θάψουν την ελπίδα.

Έσβησε το φως- το όραμα-

όταν σταύρωσαν στο Γολγοθά του.

20. ΤΣΑΛΑΚΩΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ (Σελ. 32)

Τσαλακωμένο τ' όνειρο

σε μια φούχτα νιάτα,

σ' αλλοτινά σκιρτήματα

ενός ξεχασιάρη Ιούλη.

Τό 'θρεψε η ζωή

στη μέση του καλοκαιριού.

Άνθισε και ρόδισε.

...Η αλησμονιά ροβόλησε

φυλλομετρώντας το πικρό βιβλίο.

Έτσι χάθηκε τ' όνειρο.

Έτσι έφυγε η ζωή μου.

21. ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ ΜΟΝΟ (Σελ. 33)

Από των στοχασμών μου

το σπιτάκι,

πολλές εικόνες πέρασαν.

Άλλες πέρασαν βιαστικές,

άλλες κοντοσταθήκαν.

Μια εικόνα μόνο έμεινε

με σμαραγδένια μάτια.

Ήταν της νιότης μου,

που κράτησε όσο το πέταγμα

πουλιού από 'να κλάδο σ' άλλο.

Πώς πέρασαν τα χρόνια,

τα σμαραγδένια μάτια

θάμπωσαν για τα καλά.

((Μα στάσου εικόνα μου εσύ

με σμαραγδένια μάτια)).

((Σταθείτε σμαραγδένια μάτια

της νεότητάς μου)).

22. Η ΜΑΓΕΙΑ (Σελ. 34)

Φωτιά το χάδι σου

που τον ήλιο ζεσταίνει.

Γλυκειά η δύναμη

που γέννησε το χαμόγελο,

καθώς τ' αγέρι με τη μέλισσα

ερωτοτροπούσε.

Δακρυσμένο το σύννεφο,

γονάτισε να φιλήσει το χώμα.

23. ΠΡΟΣ ΑΠΟΦΥΓΗΝ ΚΟΠΩΣΗΣ (Σελ. 35)

Τελευταία, για νάκούσω,

ν' αντιληφθώ τί λένε οι άλλοι,

σπρώχνω τα μάτια προς τα εμπρός

στ' απέναντι- κρεμάω- τα χείλη.

Γέρνω το κεφάλι

δεξιά κι αριστερά,

βάρκα μεσοπέλαγα.

Βάζω το χέρι στο αυτί,

διπλό αυτί για να 'χω.

Τσιμπάει η ματιά μου

ένα φωνήεν από δω,

ένα σύμφωνο από κει,

που η λέξη δεν συγκράτησε

και προσπαθώ να φανταστώ

τι θέλουν να μου πούνε.

Ουφ! Κουράστηκα να κρυφακούω.

Ό,τι ήταν ν' ακούσω τ' άκουσα.

Τώρα θέλω να ξαποστάσω.

Ε! Δεν είμαι και θεόκουφη.

Αυτά που θέλω, τ' ακούω,

κι όσα δεν θέλω,

καλύτερα,

για να μην κουφάινεται

η ακοή μου.

24. ΠΡΩΪΝΟ ΣΤΟ ΚΡΥΟΝΕΡΙ (Σελ. 36)

(Στ' ανήψια μου τον Κωνσταντίνο και την Ευτυχία)

Αγουροξυπνημένος πιάστηκε

- στις Βαράσοβας τον ώμο -

ο ήλιος, για να τη δρασκελίσει,

Γλίστρησε, κι ύστερα, γκρεμίστηκε

στα κοφτερά της βράχια,

Η Γλύφα - στεγασμένη στις Βαράσοβας τα πόδια-

άφησε τη διαύγειά της

το πρόσωπό του να καθρεφτίσει.

Κι ύστερα, ξεγύμνωτος να πάρει το λουτρό του,

ενώ οι λεύκες χτένιζαν τη χρυσαφιά του κόμη.

Κι ύστερα, την αυτοπεποίθηση

φορώντας την κορώνα ο ήλιος,

χύθηκε στα ψαροκάικα κυνηγώντας

το φεγγάρι, που καθώς ήταν αδύναμο,

φοβήθηκε την αναμέτρηση

και στου πατραϊκού τη φούχτα κρύφτηκε.

Κι ύστερα, ο ήλιος συνέχισε τον περίπατό του.

Ξάφνου, με θυμήθηκε.

Έσκυψε στο παράθυρό μου

Κι όταν με είδε στ' όνειρό μου

να χαμογελώ, έδιωξε τ' όνειρο

κι άρπαξε το χαμόγελό μου

25. Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ (Σελ. 37)

Έχει μιαν ασάφεια η ατμόσφαιρα,

κάτι συγκεχυμένο.

Μορφές σε πίνακα σουρεαλιστή

- ανάκατες - ζωγράφου.

Μια μούντζα κόκκινο βαθύ εδώ,

μια μούντζα μολυβί εκεί.

Για κορνίζα, μια μονοκοντυλιά γαλάζιου,

κάπου ανάμεσα- η ασάφεια για να σπάει-

λίγο φως.

Τέλος, κάτω δεξιά, του καλλιτέχνη η υπογραφή

Οκτώβρης.

26. ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ (Σελ. 38)

Βρε τί μπορεί να πάθει

μια ψυχή μέσα στου ύπνου της τη ζάλη:

Πέντε καλόγεροι ψηλοί,

κρατούσανε- λιβανιστήρια-

πέντε δέλτα μικρά ανάποδα,

που τους ανέβηκε το αίμα στό κεφάλι.

Καμιά εικοσαριά μανιτάρια,

σκόρπια εδώ κι εκεί,

αγνοούσαν τα γεγονότα.

Ο ουρανοδρόμος αμέτοχος με

- χωρίς προορισμό- διαφάνειες.

Ενώ εγώ κατάκοπη και ιδρωμένη,

έτρεχα να σώσω τα δέλτα τα μικρά

πάνω σ' ένα δρόμο όλο ιδιοτροπίες.

Σαν αυγό εδώ,

εκεί μονοτονία,

αλλού χασμωδία,

με θεατές-χρώματα-μια πανσπερμία

και πολλή αλληγορία.

Και σα να μην έφταναν

όλα αυτά,

δέκα επίσκοποι επιβλητικοί

απειλούσανε με την άσπρη τους γενειάδα

το δρόμο να μου κλείσουνε.

Κι έτσι, να μείνω αμέτοχη

σ' αυτά τα γεγονότα.

27. ΤΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ (Σελ. 39)

Ηλιοβασίλεμα που μεθάει,

τ' απέραντο γαλάζιο τ' ουρανού

σμίγει με το βαθύ χρώμα της θάλασσας

στο βάθος του ορίζοντα.

Στη σιγαλιά της νύχτας

ακούγεται το κρώξιμο των βατράχων

στις όχθες του μεγάλου καναλιού

που ανταμώνει δυο θάλασσες.

Οι γαΐτες με τους ψαράδες

μέσα στα μπλε της λιμνοθάλασσας συνθέτουν

πίνακες ζωγράφων και ποιήματα.

Ακοίμητοι φρουροί τ' αγάλματα των ηρώων

στο κήπο κρατούν λες άγρυπνα

τις δυο εισόδους του Μεσολογγίου

μέσα απ' το πέτρινο τείχος,

απομεινάρι κι αυτό μιας περασμένης

κι ένδοξης γενιάς.

Τα στενά σοκάκια ισκιώνουν

απ' τα πανύψηλα σπίτια του.

Οι οπλές του αλόγου απ' την άμαξα που διαβαίνει,

σπάζουν τη σιγαλιά της αστροφέγγαρης νύχτας

που σαν κεριά τρεμοπαίζουν τ' αστέρια της

φωτίζοντας και συντροφεύοντας

τις προτομές των μεγάλων ανδρών

στις μικρές πλατείες.

28. ΜΟΝΑΧΗ (Σελ. 40)

Ένα τσιγάρο

ένα μολύβι

ένα χαρτί

ξεγυμνώνουν την ψυχή

που ταξιδεύει μοναχή

στην ποίηση.

29. ΣΕ ΜΙΑ ΚΑΜΑΡΗ (Σελ. 41)

(Το ποίημα που πήρε το 3ο Βραβείο στους Ποιητικούς Αγώνες των Δελφών, 1η Ιουνίου 2003)

Μόνη

Με εξαίρεση την παρουσία του άδειου

-είναι μια κάποια συντροφιά- σε μια κάμαρη

τα έπιπλα της σκέφτομαι.

Στον τοίχο αριστερά

Που δεν τον βλέπει ο ήλιος,

Θα βάλω πέντε ράφια.

Στο πρώτο ράφι, το ψηλό,

Θα μπει η ευτυχία.

(Σπανίως τη μεταχειρίζομαι.)

Ακριβώς από κάτω

-για να φτάνω να τα ξεσκονίζω-

τα πεπραγμένα.

Στο τρίτο θα μπουν τα νιάτα.

Τώρα μόνο δυο ράφια μείνανε.

Στο ένα τα γεράματα,

Στο άλλο οι αναμνήσεις.

Χρειάζονται χαμηλά, γιατί μ' αυτά νταραβερίζομαι.

Στη δεξιά πλευρά

-είναι και αυτό το σπασμένο τζάμι, που όλο μπάζει-

λίγα θα κρεμάσω πρόσωπα αγαπημένα,

παλιά, ξεθωριασμένα,

που κάποια μέρα φύγανε

χωρίς ούτε ένα αντίο.

Από κάτω τον ημεροδείκτη.

Αχ! Φοβάμαι- αυτό το σπασμένο τζάμι-

Μήπως κοπούν οι μέρες.

Ακριβώς απέναντι σου κάθομαι,

μ' ένα σύννεφο να σκιάζει τη μάτια μου.

Δυσδιάκριτο το απέναντι.

Μια θάλασσα κι έν' απομεινάρι

- στις ράγες- τρένου, ανάμεσα μας.

Κι εσύ ερειπωμένη,

την χασμωδία - με δυσκολία -

συγκρατείς στα παραθύρια σου.

Υπέκυψε η οροφή στο βάρος

των κεραμιδιών σου.

Απ' τις δυο πόρτες σου, η μια,

είναι κλειστή,

Και μισάνοιχτη, η άλλη...

...Πόσο με λυπεί, η εικόνα σου...

και να σκεφτείς, μόλις χθες,

ήμουνα νοικάρης σου!..

31. ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ (Σελ. 43)

Στράγγισε τ' όνειρο η νύχτα έτσι,

που να μη μπορεί τη μέρα

το απρόβλεπτο να ξεδιψάσει.

Απρόσμενο απρόβλεπτο.

Ποιος σύνθεσε την ύπαρξη σου;

Α-προ-βλέπω.

Έτσι μου 'ρχεται να σ' αποκεφαλίσω.

Εκ του ασφαλούς- από μια στέρηση μηδαμινή

και πρόθεση απρόσκλητη- περιφερόμενος χτίστης

νέα χτίζεις δεδομένα.

...Μα έτσι δεν ζει τ' όνειρο.

Ανελεύθερο δεν κινείται πέρα από σύνορα.

Έτσι στημμένο με δυσκολία ανασαίνει.

...Κι οι φτερούγες του;

Είναι για πέταγμα ψηλό.

Με ποιο λοιπόν πληρεξούσιο -τ' όνειρο-

αποκλήρωσε τη μέρα

και ποιο δικαιούχο -πίνει τ' όνειρο-

απρόβλεπτο να ξεδιψάσει;

32. ΜΕΣΑ Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΛΙΓΟ (Σελ. 44)

Μου είναι αρκετό.

Ό,τι επιπλέον, θα 'ναι περίσσευμα

μέσα σ' αυτό το λίγο.

Ένα μικρό τραπέζι,

η ζωή μου ν' ακουμπάει

και μια καρέκλα, να κάθεται

ο λογισμός μου.

...Α! Θα χρειαστώ και δυο καρφιά,

στον τοίχο απέναντι μου.

Στο ένα, θα κρεμαστούν τα όνειρα.

Και το χρόνο, με το άλλο

θα καρφώσω.

33. ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ (Σελ. 45 - Πεζό σημείωμα)

Κάθε ποιητική συλλογή εκφράζει τη βαθεία ψυχική κατάσταση του δημιουργού της.

Είναι άπειρα τα ερεθίσματα που προκαλούν την ποιητική δημιουργία. Επηρεάζεται ο δημιουργός από την καθημερινή ζωή και τις δυσκολίες της, από τις πνευματικές ενασχολήσεις, τις μελέτες ή τα διαβάσματα ακούσματα, οράματα του, από την παρουσία της φύσεως από συναισθηματικές καταστάσεις, τις κοινωνικές αδικίες, από τα εθνικά γεγονότα. Προβληματίζεται συγκλονίζεται και εκφέρει ό,τι ο νους και η καρδιά συνέλαβε και διαμόρφωσε.

Ο ποιητής δίνει την εξωτερική μορφή στο ποίημα, με την καίρια λέξη, τη μουσική της, τον εσωτερικό ρυθμό.

Ο δημιουργός προσφέρει στους αναγνώστες το απόσταγμα της ψυχής, λυτρώνεται, λυτρώνει και ελπίζει να μεταγγίσει τη συγκίνηση.

ΤΑΣΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ (Σελ. 47)

Φίλη κυρία Γκίκα

Σας ευχαριστώ θερμά για την ευγένειά σας να μου στείλετε την ποιητική συλλογή σας με τίτλο «Ήχοι και χρώματα της ψυχής μου» και το μυθιστόρημα σας με τίτλο «Το αντίτιμο».

Μολονότι δεν έχω την ειδική εκείνη κριτική ικανότητα να κρίνω μια ποιητική σύνθεση, ωστόσο εκτίμησα στα ποιήματά σας μια πνευματικότητα και την επίτευξη της μορφής των σε αξιόλογο βαθμό. Όσο για το μυθιστόρημά σας, ομολογώ ότι θεώρησα στην αρχή κάπως αφελή τη μυθοπλασία σας. Όσο, όμως, προχωρούσα στο διάβασμά του, διέγνωνσα την επινοητικότητα σας να διαγράψετε τη βιογραφική πορεία του ήρωά σας, συμπυκνώνοντας την αρχετυπική πια για την Ελλάδα σταδιοδρομία του μετανάστη που εγκαταλείπει τα κακοτράχαλα τοπία της γενέτειρας τους και καταφεύγει στην Αμερική πάμπτωχος, εργάζεται εκεί υπεράνθρωπα, πλουτίζει και γυρίζει στη γενέτειρα του τιμώντας την με πολλές ευεργεσίες. Επίσης διέγνωνσα μια πλούσια πείρα της ζωής στη χώρα μας κατά την εποχή όπου περιγράφετε τη ζωή του ήρωά σας.

Σας συγχαίρω.

ΤΑΣΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

ΑΘ. ΠΑΛΙΟΥΡΑΣ (Σελ. 49)

Απόσπασμα από την ομιλία του κου Αθ. Παλιούρα

Στην παρουσίαση του βιβλίου της συγγραφέας Γλύκα Γκίκα

ΤΟ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Πολλά βιβλία, τα τελευταία τριάντα χρόνια, έχουν γραφεί για την εσωτερική ή την εξωτερική μετανάστευση, άλλα πετυχημένα, άλλα συνηθισμένα. Το Αντίτιμο όμως της Γλύκας Γκίκα είναι τόσο ζωντανό ώστε δεν μπορείς να διακρίνεις αν στήνει μπροστά μας μια φανταστική ή μια πραγματική ιστορία. Φανταστική όμως η πραγματική ιστορία αποκαλύπτει μια αλήθεια: αιχμαλωτίζει και συναρπάζει τον αναγνώστη.

Οφείλεται στο σπάνιο χάρισμα της συγγραφέως.

Καθηγητής Α. ΠΑΛΙΟΥΡΑΣ

Φιλοσοφικής Σχολής Πανεπιστημίου Ιωαννίνων

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ 8/1/2000 ΤΡΙΚΟΥΠΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΦΡΟΣΩ ΚΛΑΜΠΑΝΙΣΤΗ (Σελ. 51)

**ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΛΑΜΠΑΝΙΣΤΗ ΦΡΟΣΩΣ ΣΤΗΝ
ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ (ΤΟ ΑΝΤΙΤΙΜΟ) ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΓΛΥΚΑΣ ΓΚΙΚΑ (8/1/2000)
ΤΡΙΚΟΥΠΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ**

Εξωτερική περιπλάνηση και εσωτερική αναζήτηση στο έργο (Το αντίτιμο) της Γλύκας Γκίκα.

Το αντίτιμο της κυρίας Γκίκα αποκαλύπτει μια ευαίσθητη ψυχή η οποία θραύει τις επίπεδες επιφάνειες και τις οστιρικές βεβαιότητες αποκαλύπτοντας πίσω και πέρα από αυτές τη δική της εκδοχή για την ουσία των πραγμάτων. Μια εκδοχή γεμάτη από βιωμένη ευαισθησία, με μια ματιά που χαϊδεύει τα πράγματα. Πίσω από τα συμβεβηκότα προβάλλει η πικρή εικόνα της μάταιης όσο και εφήμερης δύναμης ενός ανθρώπου που ξεκίνησε με τη φιλοδοξία και το θερμό όνειρο να κατακτήσει ένα κομμάτι του κόσμου.

ΚΛΑΜΠΑΝΙΣΤΗ ΦΡΟΣΩ

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ ΚΛΑΣΣΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ - ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Β.Α. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ (Σελ. 53)

Β.Α. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ, Δημοσιογράφος - Συγγραφέας: Μέλος της Ενώσεως Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Αθηνών - Μέλος της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Ενώσεων Συντακτών - Μέλος της Διεθνούς Ομοσπονδίας Δημοσιογράφων - Συντονιστής του Κέντρου Ποίησης και Ελληνικής Λογοτεχνίας «Κωστής Παλαμάς» της ΑΧΕΠΑ Νέας Νοτίου Ουαλίας και Νέας Ζηλανδίας (Σίδνεϋ) - Μέλος του Συλλόγου Ραδιοφωνικού Σταθμού Ιεράς Πόλεως Μεσολογγίου - Μέλος του Δ.Σ. της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών - Μέλος του Συνδέσμου Ιστορικών Συγγραφέων - Μέλος της Εταιρείας Φίλων του Πολεμικού Μουσείου - Μέλος της Ενώσεως Αιτωλοακαρνανών Λογοτεχνών - Εκπρόσωπος για την Ελλάδα της Ένωσης Ελλήνων Λογοτεχνών και Καλλιτεχνών Αυστραλίας (έδρας Σίδνεϋ) - Μέλος του Συλλόγου Μεσολογγιτών Αττικής «Ο Άγιος Συμεών».

Αθήνα, 23 Μαΐου 2002

Κυρία Γλύκα Γκίκα, Λιακατά 7, 30 200 Ι.Π. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Αγαπητή κυρία Γκίκα,

Σήμερα έλαβα την πρώτη ποιητική συλλογή σας με τίτλο «Ήχοι και χρώματα της ψυχής μου» καθώς και την πρόσκληση για την παρουσίαση του βιβλίου σας, που θα γίνει το Σάββατο 1η Ιουνίου. Λυπάμαι που δεν θα μπορώ να βρίσκομαι κοντά σας, αφού το ίδιο Σαββατοκύριακο η Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών έχει τους «Ποιητικούς Αγώνες» στο

Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Δελφών και ήταν προγραμματισμένοι εδώ και πολλούς μήνες.

Η πρώτη σας ποιητική παραγωγή είναι αξιοπρόσεκτη και τα περισσότερα ποιήματά σας δεν παρασύρονται από πλαστές αναζητήσεις, που μερικές φορές δείχνουν «φτιασιδωμένες». Η πλειοψηφία των ποιημάτων σας διακρίνονται από αρετές, όπως λιτότητα, ακριβολογία, ελλειπτικό λόγο, έκφραση συναισθημάτων και περιγραφή εικόνων, που παρέχονται στον αναγνώστη στίχο - στίχο. Ξεχωρίζω λ.χ. τα ποιήματα «Όταν έπαψαν να νομοθετούν οι ποιητές», «Πρωινή δροσιά» - θαυμάσια εικόνα ο στίχος «Το αεράκι άπλωσε σκάλα για να κατέβει», «Στα νερά του κόκκινου ποταμού» - πολύ ωραία η κατάληξη του ποιήματός σας «Καθώς εγώ σκάλιζα το χώμα / να θάψω τις πληγές μου / το είδωλό μου / βούλιαζε σιγά σιγά / στα νερά του Κόκκινου ποταμού», «Νοσταλγία» (κι εδώ η φαντασία σας μας δίνει στίχους όπως «Αποξηραμένα ροδοπέταλα, τα αισθήματα / παράπονα λησμονημένα / και νυσταγμένα όνειρα / νανουρίζουν το δακρυσμένο φεγγάρι») και, τέλος «Ο Έρωτας» (ολόκληρο το ποίημα είναι μια ερωτική εικόνα, μια πανδαισία, χωρίς μεγαλοστομίες φορτωμένες με επίθετα και άλλες τεχνητές γλωσσοπλαστικές προσπάθειες που μαστίζουν τους σύγχρονους ποιητές).

Σας συγχαίρω και σας εύχομαι το βιβλίο σας αυτό να είναι καλοτάξιδο.

Φιλικά, Δικός σας

Β.Α. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Κυρία Γλύκα Γκίκα λογοτέχνιδα, συγγραφέα

Ο Σωματειακός Οργανισμός της Φιλοπροόδου Ενώσεως Μοσχάτου έλαβε τα δύο σας βιβλία: «Το αντίτιμο» και «Ηχοι και χρώματα της ψυχής μου».

Το λογοτεχνικό τμήμα, της ενώσεως μας, αξιολόγησε το περιεχόμενο των δύο ως άνω βιβλίων σας, τόσο του πεζογραφήματος όσο και της ποιητικής σας συλλογής και τα κατέταξε ως λίαν χρήσιμα και εποικοδομητικά αναγνώσματα της σύγχρονης Νεοελληνικής Γραμματείας.

Επιπροσθέτως δε, ο τρόπος με τον οποίο καταγράφετε την όλη λογοτεχνική διάνοηση σας, είναι εύστοχος τεκμηριωμένος και αρκετά βαθυστόχαστος. Οδηγείτε τον αναγνώστη σε διαδρομές του βαθύτερου λεπτού και ευαίσθητου εσωτερικού σας κόσμου, με φιλοσοφικές διαστάσεις και ανατάσεις.

Η Φιλοπρόοδος Ένωση Μοσχάτου, αναγνωρίζοντας την θετική προσφορά σας στα Ελληνικά Γράμματα, θέλει παρουσιάσει το συγγραφικό σας έργο, σε ειδική προς τούτο εκδήλωση στην Ιερή πόλη του Μεσολογγίου, στο άμεσο προσεχές μέλλον, μαζί με άλλες πνευματικές οργανώσεις. Τα δε βιβλία σας, ευρίσκονται εις περίοπτο θέση στη σωματειακή μας βιβλιοθήκη προς ανάγνωση και μελέτη, υπό των στελεχών μας.

Δεχθείτε τα θερμά μας συγχαρητήρια.

Για το διοικητικό συμβούλιο:

Η πρόεδρος του πνευματικού κέντρου: ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΚΑΡΛΑΚΗ

Η αν. γραμματέας: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΚΟΛΦΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η γεν. γραμματέας: ΜΑΡΙΑ ΤΣΙΡΩΝΗ

Η έφορος κοινωνικών εκδηλώσεων: ΣΟΦΙΑ ΚΟΝΤΟΠΑΝΑΓΟΥ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ

1. ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ (Σελ. 57)

ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΝ ΕΤΕΙ 1968

ΕΔΡΑ: ΑΘΗΝΑΙ | ΑΡΙΘΜ. ΔΙΠΛ. Τ. 92

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

HELLENIC CLUB OF WRITERS — ATHENS GREECE

1968 - 1998

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ «ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ» ΕΠΙ ΤΗ
ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΕΙ ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΟΥ

ΑΠΟΝΕΜΕΙ

Εις την Λογοτέχνηδα κ. Γλύκα Γκίκα

**ΤΟ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥΤΟ ΔΙΠΛΩΜΑ ΔΙΑ ΝΑ ΤΙΜΗΣΗ ΤΗΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΣΥΜΒΟΛΗΝ
ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΤΙΚΗΝ ΕΠΙΤΕΛΕΣΙΝ ΤΩΝ ΥΨΗΛΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΕΠΙΔΙΩΞΕΩΝ ΚΑΙ
ΙΔΕΩΔΩΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ**

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΚΟΜΙΝΗΣ

Η ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: ΜΑΡΛΕΝΑ ΣΚΟΥΛΑ-ΠΕΡΙΦΕΡΑΚΗ

2. ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ Κ ΤΕΧΝΩΝ (Σελ. 59)

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1978 | ΕΔΡΑ: ΑΘΗΝΑΙ | ΑΡΙΘΜ. ΔΙΠΛ. -432-

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ Κ ΤΕΧΝΩΝ

**Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΕΧΝΩΝ» ΑΠΟΝΕΜΕΙ ΤΟ
ΠΑΡΟΝ**

ΔΙΠΛΩΜΑ ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ

ΣΤΟ ΤΑΚΤΙΚΟΝ ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ κ. Γλύκα Γκίκα

**ΔΙΑ ΤΗΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΣΥΜΒΟΛΗΝ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΝ ΤΗΣ ΕΝΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΚΑΙ
ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΕΩΣ ΤΩΝ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΜΑΣ**

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 19-1-2001

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΚΟΜΙΝΗΣ

**Η ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ: ΦΩΤΗΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΦΙΑΝΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΚΑΡΑΚΑΝΤΑΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΖΑΣΟΓΛΟΥ, ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΛΣΑΜΗΣ, ΔΑΝΙΗΛ ΔΑΝΙΗΛ**

3. ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΕΝΩΣΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ (Σελ. 61)

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΕΝΩΣΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

18οι ΠΟΙΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΔΕΛΦΩΝ

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ

Στην κα Γλύκα Γκίκα, Νεκτάριος,

για το ποίημά της «ΣΕ ΜΙΑ ΚΑΜΑΡΗ»

Αθήνα, 1η Ιουνίου 2003

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ | Ο ΓΕΝ. ΓΡΑΜ/ΑΣ - ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ (Σελ. 63)

- ΠΡΟΛΟΓΟΣ .. 9
- ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ .. 11
- ΑΝΤΙΟ .. 12
- Η ΠΟΙΗΣΗ .. 13
- ΕΚΠΟΙΗΣΗ .. 14
- ΗΤΑΝ ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ .. 15
- Ο ΓΕΡΟ- ΠΛΑΤΑΝΟΣ .. 16

- **Ο ΦΟΝΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ .. 17**
- **ΠΕΣ ΜΟΥ ΠΟΙΟΣ; .. 18**
- **ΤΟΤΕ ΘΑ 'ΡΘΩ .. 20**
- **ΑΝ ΗΤΑΝ ΧΘΕΣ ΤΟ ΑΥΡΙΟ .. 21**
- **Ο ΠΟΤΑΜΟΣ .. 22**
- **ΤΟ ΛΑΘΟΣ .. 23**
- **ΑΝΩΦΕΛΟ .. 24**
- **Η ΑΓΝΩΣΤΗ .. 25**
- **ΣΧΕΔΟΝ ΣΥΝΥΠΕΥΘΥΝΗ .. 26**
- **ΒΑΡΕΙΕΣ ΑΛΛΑΓΕΣ .. 27**
- **ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ .. 28**
- **ΟΙ ΑΝΤΙΔΙΚΟΙ .. 30**
- **ΣΤΑΥΡΩΣΑΝ ΤΟ ΟΡΑΜΑ .. 31**

- ΤΣΑΛΑΚΩΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ .. 32
- ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ ΜΟΝΟ .. 33
- Η ΜΑΓΕΙΑ .. 34
- ΠΡΟΣ ΑΠΟΦΥΓΗΝ ΚΟΠΩΣΗΣ .. 35
- ΠΡΩΪΝΟ ΣΤΟ ΚΡΥΟΝΕΡΙ .. 36
- Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ .. 37
- ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ .. 38
- ΤΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ .. 39
- ΜΟΝΑΧΗ .. 40
- ΣΕ ΜΙΑ ΚΑΜΑΡΗ .. 41
- ΜΟΛΙΣ ΧΘΕΣ .. 42
- ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ .. 43
- ΜΕΣΑ Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΛΙΓΟ .. 44

- ΚΡΙΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ .. 47

- ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ .. 57

ΚΟΛΟΦΩΝΑΣ (Σελ. 65)

«ΑΓΟΥΡΑ ΒΑΤΟΜΟΥΡΑ»

Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΗΣ κ. ΓΛΥΚΑΣ ΓΚΙΚΑ

ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΤΟΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟ ΤΟΥ 2003

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΟΙΚΟ ΤΗΣ Ε. ΧΑΤΖΗΑΝΔΡΕΟΥ Ε.Ε.

ΣΥΝΤΟΜΟ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ (Οπισθόφυλλο)

Η πεζογράφος και ποιήτρια Γλύκα Γκίκα γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Ευηνοχώριον Μεσολογγίου. Τελείωσε το εξατάξιο γυμνάσιο στο Μεσολόγγι. Από δώδεκα ετών

άρχισε να γράφει ποίηση. Όταν ολοκλήρωσε τις εγκύκλιες σπουδές της άρχισε ν' ασχολείται παράλληλα με την ποίηση και την πεζογραφία.

Η Γλύκα Γκίκα είναι παντρεμένη και ζει στο Μεσολόγγι όπου εργάζεται σαν επιχειρηματίας (εμπόριο και ξενοδοχειακές επιχειρήσεις).

Το πρώτο της βιβλίο, μυθιστόρημα, κυκλοφόρησε από τον εκδοτικό οίκο Μπαρμπουνάκης το 1999 με τίτλο «ΤΟ ΑΝΤΙΤΙΜΟ» και ακολούθησε η ποιητική της συλλογή «ΗΧΟΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ».

Η ποιήτρια είναι μέλος της Πανελληνίου Εταιρίας Πολιτισμού Γραμμάτων και Τεχνών καθώς και του Συλλόγου Ελλήνων Λογοτεχνών από το 2000.

Το πνευματικό κέντρο του Σωματειακού Οργανισμού της «Φιλοπροόδου Ενώσεως Μοσχάτου» Αττικής την ανακήρυξε επίτιμο μέλος της.

Άλλα έργα της που πρόκειται να κυκλοφορήσουν σύντομα είναι: Η νουβέλα «ΚΑΙΝ ΚΑΙ ΑΒΕΛ» (απόσπασμα της οποίας υπάρχει στην Ανθολογία «Ανοιξιάτικες Πασχαλιές»). Καθώς και οι νουβέλες «Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΟΥ ΓΕΝΝΑΙΟΥ», «ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΕΥΑΣ». Τα μυθιστορήματα «ΡΟΖ ΣΕ ΓΚΡΙΖΟ ΦΟΝΤΟ», «ΧΩΡΙΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ» και άλλες ποιητικές συλλογές της.

Το συγγραφικό έργο της, έχουν παρουσιάσει ραδιοφωνικοί και τηλεοπτικοί σταθμοί και έχουν γραφεί σε περιοδικά και εφημερίδες της Ελλάδος και της αλλοδαπής, εγκωμιαστικές κριτικές.